

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Dr. S. P., M.B.A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR** se sídlem Na Františku 32, Praha 1, zastoupeno Mgr. Bc. Lukášem Dufkem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 7.5.2009, č.j. 16344/09/02200/01000,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 7.5.2009, č.j. 16344/09/02200/0100 a rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 26.3.2009, č.j. 11983/09/01110/01100 PID: MIPOX 01FIJSN se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Ministerstvo průmyslu a obchodu je povinno zaplatit žalobci náklady řízení v částce 2000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu č.j. 11983/09/01110/01100 ze dne 26. března 2009 a toto rozhodnutí bylo ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu prohlášeno za nicotné.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 26.3.2009 bylo vydáno na základě žádosti žalobce ze dne 2.2.2009 o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve

znění pozdějších předpisů. Žalobce požadoval poskytnutí dokumentů souvisejících s žádostí o platbu č. 1 společnosti ENKI, o.p.s. z Operačního programu průmysl a podnikání – Prosperita, které tato společnost předložila Agentuře pro podporu podnikání a investic CzechInvest (dále také jen „Agentura“) dne 3.4.2006, a které tato realizační agentura postoupila dne 5.6.2006 Ministerstvu k proplacení. Žalobce konkrétně požadoval strany č. 3 a 4 ze žádosti o platbu a všechny přílohy uvedené na straně č.2 této žádosti, a to jak v listinné tak v elektronické formě. Žalovaný vyšel ze zjištění, že ministerstvo vyřídilo žádost žalobce dvojitým postupem:

A) Dopisem ze dne 27.2.2009 poskytlo požadované informace v rozsahu dokumentů:

žádost o platbu (12 listů) , žádost o platbu – příloha č.1- soupis účetních dokladů (9 listů), žádost o platbu – příloha č. 2- rozpis účetních dokladů dle úhrad (5 listů) a žádost o platbu – příloha č.3 – rozpis účetních dokladů dle rozpočtových položek (7 listů). Dále byly žalobci poskytnuty přílohy k žádosti o platbu a to:

- průběžná zpráva z realizace etapy projektu, nebo závěrečná zpráva z realizace celého projektu (4 listy),
- kopie výpisu z obchodního rejstříku (2 listy),
- kopie stavebního povolení (4 listy)
- kopie pracovních smluv se zaměstnanci (4 listy) s vyloučením jejich osobních údajů
- zpráva o činnosti externího poradce (1 list) s vyloučením osobních údajů externího poradce (a údajů o označení podnikatelských subjektů s nimiž bylo vedeno odborné jednání k zachování obchodního tajemství),
- zpráva z konferencí výstav, prezentační materiály pro účely propagace projektu (35 listů),
- kopie záznamu o převzetí stavby včetně fotodokumentace (3 listy). Žalovaný zjistil, že osobní údaje u těchto poskytnutých informací byly vyloučeny s odkazem na ochranu osobních údajů dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.,

B) Rozhodnutím o odmítnutí žádosti ze dne 27.2.2009 ministerstvo žalobci odmítlo poskytnout:

- kopie proplacených faktur (280 listů),
- kopie dokladů o zaplacení v hotovosti (87 listů),
- kopie výpisu z účtu s vyznačenými platbami jimiž byla provedena úhrada předložených uznatelných nákladů (32 listů) s odůvodněním, že jsou v nich obsaženy též platby částečně uskutečněné z vlastních zdrojů společnosti ENKI, o.p.s., která není povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb. a obsahují podrobné informace o konkrétních dílčích dodávkách včetně jednotlivých cen, které jsou předmětem obchodního tajemství. Ministerstvo zároveň odkázalo žalobce na přílohy č. 1-3 žádosti o platbu, kde jsou celkové částky uvedeny a jejich příjemci specifikováni.
- kopii smlouvy s dodavateli (69 listů) s tím, že obsahují údaje týkající se závazků uzavřených mezi subjekty, které nejsou povinnými subjekty podle zákona a jejich zveřejnění by ohrozilo obchodní tajemství příjemce dotace.
- kopie dodatků pracovních smluv (8 listů),
- kopie výkazů pracovní činnosti zaměstnanců (33 listů), neboť tyto obsahují konkrétní popisy pracovní činnosti zaměstnanců a popisy skutečného výkonu práce za jednotlivé dny, které s ohledem na inovativnost podpořeného projektu by ohrožily obchodní tajemství příjemce dotace.
- zápisy z networkingových skupin včetně prezentačních listin (45 listů), neboť obsahují informace o projednávaných dílčích strategiích týmu podílejícího se na

realizaci podpořeného projektu a jejich zveřejnění by mohlo ohrozit obchodní tajemství příjemce dotace.

- originály výplatních listin v hotovosti (8 listů), neboť se jedná o informace na které se působnost zákona nevztahuje dle § 10 zákona.
- kopie technických průkazů soukromých vozidel (15 listů), neboť se jedná o informace, které se vztahují k majetku osoby, která není povinným subjektem, a tyto byly doloženy jen pro účely zúčtování služebních cest při použití vlastního motorového vozidla.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ministerstvo žalobci poskytlo doprovodnou informaci, v níž ve vztahu k informacím požadovaným z příloh, které odmítlo poskytnout podle § 9 odst. 1 zákona, posuzovalo, zda jde o informace, které nemohou být poskytnuty z důvodu ochrany obchodního tajemství. Dospělo k závěru, že s ohledem na charakter programu Prosperita zaměřeného na vysoce inovativní a specificky podnikatelský záměr a sjednaný příslib, že tyto údaje budou ministerstvem využity jen pro účely hodnocení projektu, jde skutečně o obchodní, ekonomické i technické údaje o společnosti, které nejsou běžné a nemají být běžně přístupné a tyto údaje byly označeny jako obchodní tajemství již před doručením žádosti. Nicméně s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pod č.j. 7A 118/2002-37 nebylo odmítnuto poskytnutí příloh obsahující konkrétní položky nakoupených technologií, materiálu a služeb využívajících finančních zdrojů z přiznané dotace.

Ve vztahu k odmítnutým smlouvám s dodavateli ministerstvo jako doprovodnou informaci uvedlo, že všechny tyto smlouvy směřují k zajištění realizace projektu a specifikovalo, jakých smluv a jejich dodatků se informace týkají s tím, že jimi jsou zajišťovány zejména investorsko inženýrské činnosti, agenda provozu centra aplikovaného výzkumu, odborné konzultace v energetice, provoz počítačové sítě, zajištění auditů, a dále nájemní smlouvy.

Žalobce před podáním rozkladu proti uvedenému rozhodnutí podal stížnost na postup ministerstva v řízení o poskytnutí informace s námitkou, že část požadovaných informací ministerstvo neposkytlo a ani o něm nevydalo rozhodnutí. Postrádal rozhodnutí o odmítnutí té části pracovních smluv zaměstnanců a té části zprávy o činnosti externího poradce v oblasti energetiky, které byly z poskytnutí informace vyloučeny.. Na toto reagovalo ministerstvo předmětným rozhodnutím ze dne 26.3.2009, v němž odůvodnilo, proč odmítlo poskytnout anonymizované části pracovních smluv zaměstnanců a anonymizované části zprávy o činnosti externího poradce v oblasti energetiky.

Žalovaný na základě těchto skutkových zjištění usoudil, že o podaném rozkladu žalobce není již možno v téže věci znovu rozhodovat, neboť tomuto brání překážka řízení podle § 48 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný o odvolání ve stejné věci již rozhodl rozhodnutím o rozkladu ze dne 3.04.2009 č.j. 12041/09/02200/01000, proto na rozhodnutí ze dne 26.03.2009 je třeba hledět jako na rozhodnutí nicotné dle § 77 odst. 1 správního řádu se zřetelem k ustanovení § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., neboť jej vydal orgán (útvar ministerstva), který k tomu nebyl věcně příslušný.

Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v podané žalobě v textu i v grafickém přehledu přestřel postup ministerstva při rozhodování o jeho žádosti o informaci ze dne 2.2.2009, v němž rozlišil:

- A) poskytnuté informace obsažené ve sdělení ministerstva ze dne 27.2.2009,

- B) odmítnuté informace obsažené v rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 27.2.2009 proti němuž podal rozklad dne 17.3.2009 a tomto rozkladu bylo rozhodnuto rozhodnutím ministra ze dne 3.4.2009,
- C) opomenuté informace, o nichž bylo na základě stížnosti žalobce rozhodnuto předmětným rozhodnutím ministerstva ze dne 26.3.2009, k nimž se vztahuje předmětný rozklad žalobce ze dne 18.4.2009, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozkladovým rozhodnutím ze dne 7.5.2009. Napadená rozhodnutí se tak týkala opomenutých informací, kterými byly :
- začerněné údaje na pracovních smlouvách zaměstnanců a začerněné údaje na zprávě o činnosti externího poradce.

V první námitce žalobce v podané žalobě namítal nesprávný právní závěr žalovaného, že o poskytnutí těchto začerněných údajů nemůže rozhodnout, protože o nich rozhodl již rozhodnutím ze dne 3.4.2009. Toto rozhodnutí je však dle žalobce konečným rozhodnutím o odmítnutí proplacených faktur, dokladů o zaplacení v hotovosti a dalších podobných dokumentů, tj. jiných informací, než které byly předmětem jeho stížnosti ze dne 19.3.2009. Z toho dovodil, že o stížnosti ze dne 19.3.2009 žalovaný nikdy předtím nerozhodl, a proto takovému rozhodnutí nebrání překážka věci již rozhodnuté.

Druhou námitku žalobce směřoval do vyslovení nicotnosti rozhodnutí z důvodu, že ministerstvo nebylo k vydání takového rozhodnutí věcně příslušné. Poukázal na to, že ministerstvo je tzv. povinným subjektem dle § 2 zákona č. 106/1999 Sb. ve vztahu k předmětným informacím a na základě stížnosti žalobce podané podle § 16a zákona mělo tři možnosti jak stížnost vyřídit. Podle § 16a odst. 5 citovaného zákona mělo buď předložit stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu , tj. ministru nebo stížnosti zcela vyhovět tím, že by poskytlo požadovanou informaci, nebo vydalo rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Ministerstvo zvolilo možnost třetí. Není tedy správný názor žalovaného, že ministerstvo nebylo k vyřízení stížnosti věcně příslušné. Žalobce se domnívá, že žalovaný při výkladu zákona o svobodném přístupu k informacím se zřejmě soustředil na výklad ustanovení § 16a odst. 4, aniž by si povšiml odstavce 5 citovaného ustanovení.

Žalobce dále namítl, že ve výroku rozhodnutí ministerstva je uvedeno, že žádost se v části, v níž požadoval poskytnutí kopie pracovních smluv se zaměstnanci a zprávu o činnosti externího poradce, částečně odmítá, není však uvedeno, jaká konkrétní část žádosti se odmítá. Zjevně se nejedná o smlouvy a zprávy jako takové, když tyto listiny byly žalobci poskytnuty dne 27.2.2009, ale jedná se o začerněné údaje na těchto listinách což však ve výroku uvedeno není a mělo by být jasně vymezeno, které konkrétní informace jsou odmítnuty.

Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že žalobní námitka o překážce věci rozhodnuté není na místě, neboť žalobcem uváděná ,obě zdánlivě nesouvisející řízení, mají původ v žádosti ze dne 02.02.2009 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Na základě této žádosti bylo vydáno rozhodnutí o částečném odmítnutí informace, které se ve znění rozkladového rozhodnutí ministra stalo předmětem žaloby pod sp.zn. 11Ca 160/2009 u Městského soudu v Praze. Pro věc nyní posuzovanou je však podstatné, že než byl vyřízen rozklad žalobce proti rozhodnutí o odmítnutí informace ze dne 27.2.2009 žalobce podal dne 19.03.2009 stížnost, ve které namítal, že některé začerněné údaje v pracovních smlouvách zaměstnanců a ve zprávě o činnosti externího poradce nebyly poskytnuty a ani o nich nebylo vydáno rozhodnutí. Z obsahu rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 27.2.2009 však dle žalovaného vyplývá, že pracovní smlouvy zaměstnanců a zpráva o činnosti externího poradce byly poskytnuty s vyloučením, tj. začerněním osobních údajů. Toto se promítlo i do

rozkladového rozhodnutí ze dne 3.4.2009, v němž ministr potvrdil, že v tomto řízení o rozkladu bylo předmětem řízení i namítané začernění osobních údajů vztahujících se k pracovním smlouvám se zaměstnanci a ke zprávě o činnosti externího poradce. Jestliže v mezidobí byla žalobcem na postup při začernění osobních údajů bez údajného vydání rozhodnutí podána stížnost podle § 16a zákona, šlo skutečně o věc, která byla v téže době již předmětem jiného rozhodnutí ministerstva. Pokud přesto na stížnost žalobce ministerstvo reagovalo vydáním rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 26.3.2009, šlo o formální rozhodnutí, v němž bylo v podstatě zopakováno to, co již bylo předmětem souběžně probíhajícího rozkladového řízení. Byl-li proti tomuto dalšímu formálnímu rozhodnutí podán žalobcem rozklad, nezbylo než konstatovat překážku řízení podle § 48 odst. 2 správního řádu, což se promítlo i do napadeného rozkladového rozhodnutí ministra, který prohlásil prvostupňové rozhodnutí ministerstva za nicotné.

Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce nastínil klíčovou otázku sporu, zda rozhodnutí o odmítnutí žádosti ze dne 27.2.2009 bylo rozhodnutím o odmítnutí začerněných údajů na pracovních smlouvách se zaměstnanci a na zprávě o činnosti externího poradce a tudíž, zda toto rozhodnutí představuje překážku věci rozhodnuté pro následná rozhodnutí napadená žalobou. Žalobce poukázal na to, že výroková část rozhodnutí představuje jedinou závaznou část správního rozhodnutí a vzhledem k tomu, že výrok rozhodnutí ze dne 27.2.2009 je jednoznačně vymezen, je závazně rozhodnuto pouze o těch informacích, které jsou ve výroku uvedeny. V tomto výroku je odmítnuto poskytnutí všech příloh uvedených na straně č. 2 žádosti o platbu a tyto přílohy nejsou ve výroku vyjmenované, jejich seznam lze však zjistit právě ze zmíněné žádosti o platbu, zejména z její strany č.2. Na tomto seznamu ale chybí pracovní smlouvy zaměstnanců a rovněž zpráva o činnosti externího poradce. Tyto listiny jsou uvedeny až na straně č. 3 žádosti o platbu. Z toho plyne, že pokud žalovaný v rozhodnutí ze dne 27.2.2009 odmítl poskytnout přílohy ze strany č. 2 žádosti o platbu, jeho rozhodnutí se netýkalo pracovních smluv se zaměstnanci ani zprávy o činnosti externího poradce a tudíž se nemohlo ani týkat začerněných údajů na těchto listinách. Výrokem rozhodnutí ze dne 27.2.2009 tudíž nebylo o těchto požadovaných informacích rozhodnuto a rozhodnutí ze dne 27.2.2009 proto nemůže představovat překážku věci rozhodnuté. Žalobce namítal, že odmítnutí požadovaných informací nelze dovodit ani z odůvodnění rozhodnutí ze dne 27.2.2009. O pracovních smlouvách se zaměstnanci a o zprávě o činnosti externího poradce se zde hovoří pouze na jednom místě, které zaznamenává pouze popis úkonů, které správní orgán učinil již dříve, a to ve svém sdělení ze dne 27.2.2009 o poskytnutí informací. Podobným způsobem jsou požadované informace zmíněny i v rozhodnutí ze dne 3.4.2009. Žalobce nezpochybňuje, že se ministerstvo interně zabývalo otázkou odmítnutí požadovaných informací. Namítá pouze to, že ministerstvo neprojevovalo svoji vůli navenek v zákonem aprobované formě tj. nevydalo rozhodnutí o požadovaných informacích.

Při ústním jednání před soudem žalobce k podkladům řízení poukázal na přílohu repliky, již je žádost o platbu došlá Agentuře dne 3.4.2006 a v této žádosti o platbu jsou na straně, dole označené jako 3/4 uvedeny i kopie pracovních smluv zaměstnanců, včetně dodatků a zpráva o činnosti externího poradce. Tímto materiálem chce prokázat, že o této části jeho žádosti a o těchto přílohách, které jsou uvedeny k žádosti o platbu nebylo rozhodnuto a bylo o tom rozhodnuto v rámci stížnosti podle § 16a.

Soud provedl dokazování žádosti o platbu podanou Agentuře dne 3.6.2006 založenou na č.l. 56-67 soudního spisu a konstatuje existenci příloh k této žádosti, již je kopie

pracovních smluv zaměstnanců včetně dodatků a dále i zpráva o činnosti externího poradce s tím, že tyto přílohy jsou konstatovány na č.l. 3-4 žádosti o platbu.

Žalobce uvedl, že jediné rozhodnutí, které bylo vydáno o žádosti žalobce, je rozhodnutí ze dne 27.2.2009 a k porovnání s tímto rozhodnutím je prvostupňové napadené rozhodnutí ze dne 26.3.2009, jehož výrokem se odmítá žádost ve věci poskytnutí příloh uvedených na str. č. 2, nikoliv na str. č. 3 žádosti o platbu, takže z tohoto žalobce dovozuje, že jde o prvé rozhodnutí ve věci a není dána překážka věci rozsouzené. Rovněž posouzení nicotnosti prvostupňového rozhodnutí je dle žalobce nesprávné, neboť je dána věcná příslušnost ministerstva rozhodnout, když ministerstvo bylo v prvním stupni věcně příslušné dle zákona č. 106/1999 Sb. Namítal, že nicotnost, pokud jí žalovaný shledal, není v rozhodnutí odůvodněna a ni v průběhu řízení nebyly uvedeny jiné argumenty.

Právní zástupce žalovaného poukázal, že předmětný rozklad, o němž bylo rozhodnuto v napadeném rozhodnutí, byl podán žalobcem až poté, kdy bylo rozhodnuto o rozkladu ve věci poskytnutí informace rozhodnutím ze dne 3.4.2009, tedy v tom původním vyřízení žádosti, kdy žalovaný správní orgán se řídil nejen přezkoumáním správnosti prvostupňového rozhodnutí, ale i jeho zákonností a lze tedy vysledovat, že v časové posloupnosti těchto úkonů (nový rozklad byl podán až 18.4.2009) již bylo i o těchto osobních informacích o jejich odmítnutí rozhodnuto. K dotazu soudu uvádí, že rozhodnutí o těchto informacích považuje za součást rozhodnutí rozkladu ze dne 3.4.2009, které je druhostupňovým rozhodnutím k rozhodnutí ministerstva ze dne 27.2.2009 a na rozdíl od tohoto rozhodnutí ministerstva z dne 27.2.2009, které se nepříliš vyčerpávajícím způsobem vypořádává s odmítnutím informace, v rozkladovém rozhodnutí ze dne 3.4.2009 se žalovaný již s touto částí žádosti zabýval. Žalovaný je toho názoru, že žalobce uplatňuje a nadužívá právo na poskytnutí informací podle zákona, když si sám musí být dobře vědom, že tento typ informací mu nemůže být poskytnut a i kdyby došlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, nemůže mu být poskytnut, pouze může být rozhodnutí lépe odůvodněno. K tomu by soud také mohl přihlédnout.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které rozhodnutí předcházelo, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních námitek dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Napadenými rozhodnutími bylo správními orgány I. i II. stupně rozhodnuto o částečném odmítnutí žalobcem požadovaných informací v režimu § 16a odst. 6 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., tedy podle ustanovení, která se vztahují na postup správního orgánu *nadřízeného* povinnému subjektu při vyřizování stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace. Stížnost žalobce směřovala proti postupu Ministerstva průmyslu a obchodu jako povinného subjektu podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. v řízení o poskytnutí informací na základě žádosti žalobce ze dne 2.2.2009, a to v důsledku toho, že rozhodnutím o odmítnutí žádosti ze dne 27.2.2009 byla žádost žalobce o poskytnutí všech příloh uvedených na straně č. 2 žádosti o platbu podle § 15 odst. 1 citovaného zákona částečně odmítnuta. Z uvedeného rozhodnutí ze dne 27.2.2009 vyplývá seznam dokumentů, které byly žalobci poskytnuty v listinné i elektronické formě a dále, jaké dokumenty mu poskytnuty nebyly. V části, v níž žalobci požadované dokumenty poskytnuty byly, se nicméně u listin, které tvoří kopie pracovních smluv se zaměstnanci (4 listy) a zpráva o činnosti externího poradce (1 list) uvádí, že tyto dokumenty se žalobci poskytují jako informace s vyloučením osobních údajů zaměstnanců a s vyloučením osobních údajů externího poradce a údajů o označených podnikatelských subjektech, s nimiž byla vedena odborná jednání k zachování obchodního

tajemství. Tyto osobní údaje byly vyloučeny z důvodu ochrany osobních údajů dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/1999 Sb. Z uvedeného vyplývá, že i v části, v níž byly informace žalobci poskytnuty, existovala část dokumentů či údajů, které poskytnuty nebyly dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/1999 Sb. Právě ve vztahu k těmto vyloučeným údajům žalobce podal stížnost na postup ministerstva podle § 16a zákona č. 106/1999 Sb.

Podle § 16a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel,

- a) který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v § 6,
- b) kterému po uplynutí lhůty podle § 14 odst. 5 písm. d) nebo § 14 odst. 7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti,
- c) kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo
- d) který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

Podle § 16a odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. o stížnosti rozhoduje nadřízený orgán.

Podle § 16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Podle § 16a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb. nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

- a) postup povinného subjektu potvrdí,
- b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo
- c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

Z uvedených právních úprav vyplývá, že při vyřizování stížnosti na způsob rozhodování ministerstva (vyloučení osobních údajů z jinak poskytnutých dokumentů) měl povinný subjekt podle § 16a odst. 5 zákona buď této stížnosti sám vyhovět nebo vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo stížnost předložit nadřízenému orgánu. V případě předložení nadřízenému orgánu měl nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti dle § 16a odst. 6 citovaného zákona několik možností. Buď měl postup povinného subjektu potvrdit (písm. a)), nebo povinnému subjektu (ministerstvu) přikázat, aby ve stanovené lhůtě žádost vyřídil (písm. b)), nebo usnesením věc převzít a informaci poskytnout sám nebo vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti (písm. c)).

V souzené věci z napadeného prvostupňového rozhodnutí ze dne 26.3.2009 vyplývá, že o stížnosti žalobce nerozhodoval nadřízený orgán povinného subjektu, ale povinný subjekt sám, tj. Ministerstvo průmyslu a obchodu, přesto bylo toto rozhodnutí označeno jako vydané podle § 16a odst. 6 písm. c) citovaného zákona. Povinný subjekt – ministerstvo totiž nepředložilo stížnost nadřízenému orgánu ani neposkytlo požadovanou informaci, nýbrž samo

vydalo rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti. To učinilo jak ve formě rozhodnutí (nikoliv usnesení), tak i co do obsahu výrokové části v souvislosti s odůvodněním tohoto rozhodnutí postupem podle § 16a odst. 5 citovaného zákona. Protože ministerstvo jako povinný subjekt je ze zákona oprávněno rozhodnout i v režimu stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace samo ve smyslu § 16a odst. 5, nelze ministerstvu vytýkat, jak to činí žalovaný v rozkladovém rozhodnutí, že na rozhodnutí ministerstva je třeba hledět jako na rozhodnutí nicotné, neboť jej vydal orgán - ministerstvo (útvár ministerstva), který k tomu nebyl věcně příslušný, neboť věcně příslušným měl být podle § 16a odst. 4 citovaného zákona žalovaný jako nadřízený orgán. Žalovaný tak přehlédl, že ustanovení § 16a odst. 4 zákona upravuje kompetenci nadřízeného orgánu rozhodovat o stížnosti až pro případy, na které nedopadá ust. § 16a odst. 5, kde prioritně o stížnosti rozhoduje povinný subjekt. Je tomu tak proto, že mezi důvody podané stížnosti předvídané již v ust. § 16a odst. 1 zákona náleží i důvod - že o žádosti nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a proto se povinný subjekt dostává k rozhodování o žádosti až v důsledku stížnosti podle z ustanovení § 16a odst. 5 zákona, neboť by to měl být právě povinný subjekt, který by informaci měl prvně poskytnout či její odmítnutí zdůvodnit. Pokud nedojde k tomuto postupu podle § 16a odst. 5 zákona, pak je dána kompetence nadřízeného správního orgánu dle § 16a odst. 4 zákona a ten postupuje podle § 16a odst. 6 zákona. Z těchto důvodů nemůže být rozhodnutí ministerstva v této věci nicotné, nýbrž bylo vydáno v rámci jeho kompetence podle § 16a odst. 5, neboť bylo rozhodnuto o odmítnutí žádosti povinným subjektem v režimu vyřizování stížnosti a teprve poté, je na pořadu otázka zákonnosti takového rozhodnutí, tj., zda vydání takového rozhodnutí nebrání překážka věci rozsouzené. Posouzení překážky *res iudicata* jako procesní podmínky řízení a rozhodnutí založí závěr o zákonnosti či nezákonnosti rozhodnutí, nikoliv závěr o nicotnosti rozhodnutí z důvodu věcné nepříslušnosti správního orgánu. V době posuzování překážky *res iudicata* je veden spor o tuto procesní podmínku, takže nemůže být dovozována věcná nepříslušnost povinného subjektu k vydání rozhodnutí.

Soud vycházejí z podkladů řízení je toho názoru, že vydání předmětného rozhodnutí ministerstva nebrání překážka věci pravomocně rozsouzené. Rozhodnutím ministerstva ze dne 27.2.2009 č.j. 5061/09/01110 nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí těch informací, které tvoří neposkytnuté části dokumentů – kopií pracovních smluv se zaměstnanci a zprávy o činnosti externího poradce, jenž obsahují osobní údaje. Soud přisvědčuje žalobci v jeho námitce, že z uvedeného rozhodnutí ze dne 27.2.2009 nevyplývá, že by o těchto informacích, resp. o jejich neposkytnutí bylo rozhodnuto ve výrokové části rozhodnutí ze dne 27.2.2009 jako závazné části správního rozhodnutí. Ve výroku tohoto rozhodnutí se uvádí toliko to, že žádost se v části, v níž žadatel požadoval poskytnutí všech příloh uvedených na straně č. 2 žádosti o platbu, podle § 15 odst. 1 zákona částečně odmítá, přičemž strana 2 žádosti o platbu neobsahuje doklady, jimiž jsou kopie pracovních smluv zaměstnanců včetně dodatků a zpráva o činnosti externího poradce. Odmítnutí osobních údajů z těchto dokumentů je jen odůvodněno až v odůvodnění tohoto rozhodnutí ze dne 27.2.2009, a to dokonce v části, v níž se konstatuje jaké dokumenty byly žalobci poskytnuty, tedy nikoliv v té části, v níž ministerstvo odůvodňuje neposkytnutí informací, k nimž se vztahuje výrok rozhodnutí. Proto tento způsob rozhodování o předmětných informacích správně nevymezených ve výroku rozhodnutí ze dne 27.02.2009 ani náležitě neodůvodněných v části odůvodnění týkajícího se poskytnutí požadovaných dokumentů s odkazem pouze na vyloučení těchto údajů podle § 5 odst. 2 zákona č. 101/1999 Sb., založil pochybnosti o tom, zda s určitostí bylo o odmítnutí těchto informací a z jakých důvodů rozhodnuto v rozhodnutí ze dne 27.2.2009. Pro tyto pochybnosti zřejmě bylo vydáno napadené prvostupňové rozhodnutí, které odpovídá rozhodování povinného subjektu podle § 16a odst. 5 zákona a které již stanoví, že žalobci se částečně odmítá poskytnutí informací právě kopiemi pracovních smluv se zaměstnanci (4 listy) a zprávy o činnosti externího poradce (1 list), avšak odmítá se poskytnutí těchto

dokumentů jako celek a nikoliv informací, které mají být anonymizovány a které tvoří osobní údaje pro důvod dle § 5 odst. 2 zákona č. 101/1999 Sb.

Na základě nedostatečného a nepřesvědčivého rozhodování o předmětných informacích, a to jak v rozhodnutí ze dne 27.2.2009, z něhož nelze dovodit, že o těchto informacích bylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí informace, tak i z předmětného prvostupňového rozhodnutí ze dne 26.3.2009, jímž byly oproti tomu zase částečně odmítnuty celé požadované dokumenty kopie pracovních smluv se zaměstnanci a zpráva o činnosti externího poradce, ačkoliv tyto z části byly poskytnuty a z poskytnutí měly být vyloučeny pouze osobní údaje, nebylo možné, aby žalovaný posoudil rozhodnutí ministerstva jako rozhodnutí vydané přes překážku *res iudicata*. Z obou rozhodnutí, při porovnání těchto rozhodnutí ve vzájemné souvztažnosti nelze dovodit totožnost předmětu rozhodování.

Nadto napadené rozhodnutí ještě vykazuje vadu v řízení spočívající v nesprávném procesním rozhodování o podaném rozkladu. Povinností žalovaného bylo, aby k rozkladu žalobce přezkoumal postup ministerstva při vyřizování stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace, tedy, zda ministerstvo jako povinný subjekt postupovalo v souladu s ustanovením § 16a odst. 1 a 16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že ministerstvo nemělo vydat rozhodnutí podle § 16a odst. 5 zákona, neboť tomu bránila překážka *res iudicata*, přicházel v úvahu postup podle § 16 zákona, při němž byl žalovaný obdobně jako při odvolání postupem podle správního řádu prvostupňové rozhodnutí zrušil s odkazem na vadu řízení a případně by řízení zastavil. Soud opakuje, že rozhodnutí které by bylo vydáno pro vadu řízení, již je překážka *res iudicata*, je rozhodnutím vydaným nesprávným procesním postupem, nikoliv postupem zakládajícím jeho nicotnost. Nicotné je pouze takové rozhodnutí, které se zakládá na závažných vadách řízení, nikoliv na nesprávném právním posouzení věci o tom, zda je či není dána překážka věci pravomocně rozhodnuté, na tom, zda rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo či nebylo vydáno v souladu se zákonem, byť by tento soulad či nesoulad se zákonem závisel na otázce pravomoci povinného subjektu ve věci rozhodnout. Kromě uvedeného v případě, že by žalovaný shledal určité rozhodnutí nicotným, nemohl by podaný rozklad souběžným výrokem zamítnat, neboť by nemohl postupovat současně podle § 77 odst. 1 správního řádu a podle § 90 odst. 5 správního řádu. Podaný rozklad by tak měl spíše charakter podnětu k vyslovení nicotnosti jím napadeného rozhodnutí. Tak tomu však v daném případě nebylo. Podaný rozklad i prvostupňové rozhodnutí správního orgánu ve spojitosti s rozhodnutím ministerstva ze dne 27.2.2009 nesvědčí o závažné vadě řízení způsobující nicotnost ve smyslu § 77 soudního řádu správního, a proto bylo na místě, aby žalovaný přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu a o rozkladu rozhodl postupem v režimu vyřízení odvolání podle § 90 (§ 152 odst. 4) správního řádu..

Ze všech shora uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť bylo vydáno na základě nesprávného právního posouzení věci, a proto toto rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Soud dále postupoval i podle § 78 odst. 4 a zrušil i prvostupňové správní rozhodnutí, neboť tímto rozhodnutím ministerstvo nerozhodlo o odmítnutí těch informací, které byly vyloučeny z dokumentů – kopií pracovních smluv se zaměstnanci a zprávy o činnosti externího poradce tak, jak tyto údaje byly zamýšleny k vyloučení dle rozhodnutí ze dne 27.2.2009. Protože soud z uvedených rozhodnutí nezjistil, jakými úvahami se správní orgány obou stupňů ubíraly při vyloučení poskytování informací, kterými byly osobní údaje z uvedených dokumentů, a protože není žádné rozhodnutí, v němž by tyto údaje byly anonymizovány, nemohl postupovat při soudním přezkumu podle § 16 odst. 4 zákona tak, jak požadoval žalobce - nařídít požadované informace poskytnout, neboť bylo na ministerstvu jako na povinném subjektu a orgánu moci

výkonné, aby samo vymezilo údaje, které nelze poskytnout jak u zaměstnanců tak u externího poradce, případně u dalších podnikatelských subjektů, s nimiž bylo vedeno odborné jednání k zachování obchodního tajemství tak, jak je jen naznačeno v odůvodnění rozhodnutí ze dne 27.2.2009.

Výrok o nákladech řízení je dán ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6.června 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.